A°. 1841. N°. 96.

DINGSDAG, DEN 30. NOVEMBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 26 November 1841.

Als de navolgende personen, zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor slaven, als:

1. ERNST ... VON WILLWEBER ET ... voor de Slavin *Leentje* ... thands ten name van ISAAC DEL PRADO. En

2. JACOB ABRAHAM DE VRIES, voor de hem in eigendom toebehoorende Slavin *Julia*.

Zoo worden al de genen welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; na verloop van welken tijd de verzochte *Brieven van Manumissie* zullen worden verleend.

De Gouvernements Secretaris,

Mengelingen.

De Bloemruiker.

Onlangs bragt ik den heer S. een bezoek. Hij bevond zich in den tuin achter zijne woning, waar hij zijne vrouw behulpzaam was eenige keurige bloemen te verzamelen voor eenen sierlijken ruiker. Daarbij herinnerde ik mij het volgende verhaal, betreffende de eenen bloemruiker.

Het was daags voor het Sint Lodewijksfeest van het jaar 1758, dat een arme handwerksman buiten adem kwam aanloopen aan het hotel der Politie-beambten te Parijs, en verlangde den Officier te spreken. Het was 12 uur, toenmaals de tijd van het middagmaal, en de dienaars, tot welke de man zich wendde, waagde het niet de Bellisle, ter wille van dezen handwerksman te storen. Hij bleef er echter op aandringen, en toen lachte men hem uit; hij verzocht er daarna om, zigtbaar gevoerd, toen beval men hem heen te gaan; hij werd driftig en wilde zich met geweld aangemeld hebben; daarop nam men hem bij den arm en wilde hem de deur uitzetten; doch toen riep hij luide: »Wijst mij niet af, ik moet mijnheer de Bellisle spreken; het leven des konings hangt er van af!" Op desen uitroep hielden de dienaars zich in, en men kwam, getroffen door den toon van eenvoud en opregtheid dezes mans, bragt aan den Officier het dringend verlangen van den buitenstaanden man, die voorts gelast werd binnen te komen, en toen door den Officier, die een gestreng voorkomen aannam, ... werd ontvangen

Deze arbeider was werkzaam in een der tuinen, als meest beroemde speelhuizen te Parijs, en had daar ... personen, ... die hem niet hadden bemerkt, zacht met elkander hooren spreken. Zeer dikwijls hadden zij den naam des konings genoemd, en dit had het eerst zijne aandacht gaande gemaakt, en hij daardoor ... hoogst belangrijk ... vernomen. Onder de bouquetten welke men den koning bij gelegenheid van het feest zoude worden aangeboden, wilde men er eene bereiden, waarvan de bloemen vooraf in zulk een sterk vergift gedoopt waren, dat, zoo de koning er slechts even aan roog of ruiken, hij dood ter neder zou vallen.

Bekend met dit vreeselijk geheim, had de werkman zijn arbeid gestaakt, en was, zoo uit zijn werk, naar het hotel van den Officier van Policie gesneld, om de schanddaad, die men volvoeren wilde, bekend te maken.

Meermalen door valsche geruchten teleurgesteld, was de policie, bij ontdekkingen van dezen aard, zeer ongeloovig. De buitengewone gemoedsaandoening en het gansche voorkomen van dezen eenvoudigen arbeider, boezemden echter de Bellisle vertrouwen in, en geloof aan zijn verhaal. »Leeft gij, dus vraagde hij den werkman, ook zeker, geheel zeker gehoord, hetgeen gij mij verhaald hebt? Bedenk wel wat gij zegt, want indien gebaucht u heeft aangespoord, om zulk een ontzettend verhaal te verzinnen, dan zult gij dat voor duur moeten boeten; op zulk eene wijze is er reeds meer dan een achter de deuren van de bastille opgesloten!"

»Laat mij op de pijnbank brengen," hernam de man, »en ik zal niets anders getuigen, het is waar, wat ik zeg, ik heb het duidelijk gehoord! Houd mij hier, tot gij van de zaak zeker zijt, ik stel mijn leven te pand voor de waarheid mijner woorden."

»Dat is mij genoeg; ik geloof u en zal u met mij naar Versailles nemen."

Na verloop van eenige uren kwam de heer de Bellisle in de koninklijke residentie aan, en begaf zich heimelijk tot den koning, om geen argwaan te verwekken bij diegenen, wier helsch geheim hij ontdekken wilde. Lang was het onderhoud met Lodewijk XV. Eerst tegen acht uur, het oogenblik waarop de koning gereed stond, de audientiezaal binnen te treden, om de hulde van het hof en der vreemde gezanten te ontvangen, vervoegde hij zich in eene andere zaal, waar zich de werkman bevond, door twee dienaars van de hooge policie bewaakt.

Lodewijk XV. intusschen zette zich, met een vrolijk gelaat op den, van het einde der audientiezaal geplaatsten, vorstelijken zetel. Voor hem stond eene prachtige ronde tafel van mozaik, welke Lodewijk XIV. eens van de republiek van Venetië bekomen had, en op dezen dag bestemd was om de schoone bouquetten te ontvangen, die Zijne Majesteit door de koninklijke familie, de hoofd-officieren van zijn huis, en de leden van het corps diplomatique zouden worden aangeboden. Rustig scheen Lodewijk zich van niets kwaads bewust. Hij wisselde zelfs van tijd tot tijd vriendelijke blikken met mevrouw de Pompadour, en streelde met zijne hand een patrijshond, die zijn lievelings was, en aan zijne voeten op een fluweel bedde lag.

De feestviering nam eenen aanvang. Gelijk elk jaar, zoo ook nam de koning thans de bloemruikers, die hem werden aangeboden, den een na den ander aan. Even alsof hij met den patrijshond spelen wilde, wiens liefkozingen hem scheen te bevallen, hield hij elken bloemruiker den hond voor den neus, en legde dien daarna op de tafel.

De leden van het corps diplomatique hadden den Z. M. hunne hulde het eerst gebragt; na hen kwam de Kon. familie, die bij zulk eene gelegenheid ... hofstijl ... had. Zoodra den patrijshond ... bloemruiker, door haar aangeboden, voorgehouden werd, viel hij dood op den grond. Mevrouw de Pompadour verbleekte, en stond op het punt van een luiden kreet te geven. »Het is niets," zeide Lodewijk zacht: »bedaring u slechts, en bedek met de slippen van uw kleed het lijk van dit arme dier; het sterft," zeide hij zacht tusschen de tanden mompelend, »om het ten spreekwoord geworden gezegde regtvaardigen: konings zoon, konings broeder, konings vader, nooit koning."

Zulk een einde namidden plegtigheid. Toen Lodewijk zich weder in zijne kamer bevond, liet hij den Officier van politie ontbieden.

»Gij waart goed onderigt, mijnheer de Bellisle," zeide hij, »over een jaar, t amiens dolls, ... een bloemruiker, en dat alles uit dezelfde bron. Maar ik kan en wil niet straffen. Ik verbied u, dit geheim verder te onderzoeken. Wat den man betreft, die mij gered heeft, dien wil ik zien."

Wij mogen hier niet onopgemerkt laten, dat de Bellisle zoo regtvaardig geweest was, om Lodewijk de verborgene bron zijner redding zonder eenige achterhoudendheid aan te wijzen. Dit is een schoon voorbeeld voor ambtenaren; hoe wenschelijk ware het, dat het altijd werd gevolgd. Maar gewoonlijk brengt een hoveling een rad eenen gouden slinger in beweging, en deze alleen zigtbaar, ontvangt ook deswege alleen lof en bewondering.

»Ik heb dezen braven man medegebragt," antwoordde de Bellisle; »hij is hier, Sire! zeer opgeruimd ... en slechts in het gewaad eens dagelooners gekleed."

»O! Dat is dat te beter; het gewaad eens daglooners is het beste gewaad des volks. Breng mij den man hier, mijnheer Bellisle! ik zal hem beter ontvangen dan een hoveling."

De Officier van Politie ging en kwam weldra met den arbeider aan zijne hand, die sidderende naderde, en zijne oogen niet durfde opslaan ... hoedanigheden: een traan zwol hem in het oog, en tot den arbeider gaande, zeide hij: »Reik uwen koning de hand, brave man! dat zij uwe eerste belooning."

„O! sire!" zeide de man, terwijl hij zich aan 's konings voeten wilde werpen, „zoo veel goedheid, zoo groot eene eer ben ik niet waardig!"

De koning rigtte hem op, en drukte hem met geestdrift aan zijn borst, terwijl hij zijne oogen ten hemel sloeg.

Het was een schouwspel, den grootsten schilder waardig; een koning van Frankrijk, in rijk vorstelijk gewaad, drukt eenen arbeidsman, gekleed met eene schamele pij, in geest verrukking aan zijn hart; de koning stort tranen van vreugde en dankt, de arbeider weent van verbazing en ontroering. »Wat verlangt gij?" vroeg de koning weder tot zich zelven komende.

»Niets sire! niets; ik ben gelukkig."

»Eisch slechts, ik wil u een bewijs geven van mijne dankbaarheid. Wat gij ons verlangen moogt, ik zal zorgen, dat gij het bekomt."

»Nu dan, sire! een klein huisje, hier in uwe nabijheid, het park.

» dat is alles."

»Ja, het is alles, en wanneer gij mij vergunnen wilt u somwijlen eens te mogen zien, dan zal er niets aan mijn geluk ontbreken."

»Zoo zal het zijn, brave man! wat het huis aanbelangt, binnen veertien dagen zal het hier in de nabijheid in gereedheid zijn, en elken morgen zult gij mij dan een frisschen bloemruiker brengen,... dat zal mij aan het berigt, dat mijn leven heeft gered, telkens voor den geest roepen! Mijnheer de Bellisle," dus voer de koning voort, »ik houd dezen braven man bij mij. Hij zal voorloopig eene woning vinden in het hotel van het hooge geregt; honderd louisd'or uit mijne cassette leg ik hem maandelijks toe en voor het laatst ik nogmaals het uitdrukkelijk bevel, het geheim stil te bewaren."

Wat de koning beloofd had, werd vervuld. De veertien dagen waren nog niet verstreken, of het huisje in het park was reeds gereed, en de eigenaar, die den koning slechts eenige maanden overleefde, bewoonde het nog in 1770.

Voor een der prachtigste magazijnen in Londen stond onder een digte troep toeschouwers een deftig heer, met alle aandacht op de daar ten toon gespreide schitterende goederen te staren. Een ander persoon loopt dezen zoodanig tegen het lijf, dat hij het evenwigt verliest, en terwijl hij in den winkel tuimelt, met zijn arm een groot spiegelruit breekt. Terwijl deze opschudding plaats heeft, degeen, die hem den stoot toegebragt heeft, is verdwenen, en de ander wordt thans door den winkelier om betaling voor zijne gebrokene ruit aangesproken. Vergeefs beweert deze, dat hij er volstrekt geen schuld aan draagt. Het komt tusschen hem en den winkelier tot eenen hevigen twist, die daarmede eindigt, dat de laatste hem dreigt de policie te zullen laten roepen. — »Dan zal ik wel moeten betalen, om dien schimp niet te ondergaan!" roept de ander woedend uit, werpt een banknoot van vijftig pond sterling, die hij uit zijn zakboek haalt, op de toonbank en laat zich daarvan teruggeven, waarop hij vloekend en brommend zich verwijdert. Toen echter de winkelier den volgenden dag bespeurde dat de banknoot valsch was, bleek het tevens, dat het geheele voorval vooraf beraamd was, om hem eene valsche banknoot te doen wisselen.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 28sten dezer, het Schip Renske, Kapt. G. R. Glim, naar Amsterdam; lading: 240 vaten Suiker, 2 bales Katoen en 5 dito Vuile Katoen en 16 balen Cacao.

Advertentiën.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financiën, zal, onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van de minst inschrijvenden aanbesteden, de onmiddellijke levering van:

Eene partij KLEEDING-STUKKEN, FOURNITURES etc.

voor 's Lands Hospitaal, volgens de specifieke lijst en op de conditien en voorwaarden, welke ten Kantore der Financiële Administratie voor de gegadigden ter inzage liggen; alwaar de verzegelde inschrijvings-billettes, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot Woensdag den *eersten* December aanstaande, des middags *ten twaalf* ure.

Paramaribo, den 26 November 1841.

De Administrateur voornoemd,

CH. EKERS.

Particuliere West-Indische Bank.

De ondergeteekende brengt bij deze ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de aan hen toegestane *WISSEL-BRIEVEN*, van morgen af, verkrijgbaar zullen worden gesteld.

Paramaribo, den 29 November 1841.

De Secretaris bij de Hoofd-directie der Bank voornoemd,

N. G. VLIER.

Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Vrijdag den 3den December e. k., des namiddags *ten vier* ure, in het locaal van het zelve Departement door den Venduemeester ALEXANDER SALOMONS, doen verkoopen:

De *GOEDEREN* gevonden in de volgende *desolate* Boedels; als: GERRIT VOGELPOOT; GERRIT HENRICH MOHLMAN; Weduwe JUDITH FONSECA geb. MEIJERS; ENDOR WILLEM STUGER; MATHIAS FREDERICHS; JOHANNES van DER HILST en WILHELMINA CHRISTINA BOHON geb. BERHARD,

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 28 November 1841.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(40335) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 3den December 1841, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: *Mertie, Truitje, Christian, Frederik, Abraham, Albertina, Karolina, Doortje, Henry* en *Wilhelmina*; aankomende den Boedel DORIE van HAMMEL.

De Slavin *America*: aankomende de Minderjarige J. WALTHON.

Paramaribo, den 29 November 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Getrouwd:

JOHANNES GISIUS

EN

JULIANA PAULINA BREITEL.

PARAMARIBO, *den 29 November* 1841.

(41386)

(42407) Op den 24sten dezer maand is alhier, in den ouderdom van 29 jaren, overleden de WelEdel Heer EDUARD DREES, in leven *Directeur* der Plantaadje *Spieringshoek*.

Paramaribo, den 26 November 1841.

A. F. GRAU

EN

DR. FRANS ORTALLI,

zich tot het uitoefenen van *GENEES- en HEELKUNDIGE PRACTIJK*, in de Divisien, sedert den 1sten September ll., hebbende geassocieerd en als zoodanig zich gevestigd hebbende op het Etablissement *Sommelsdijk*, recommanderen zich in de gunst van Heeren Eigenaren en Administrateuren, zoo tot het waarnemen van Practijk op Plantagien, als tot het opnemen en verplegen van zieke Slaven op hun Etablissement, waartoe hun buitengewoon goed ingerigt Hospitaal, eene geschikte gelegenheid aanbiedt, terwijl de presentie van een hunner op het Etablissement, de exacte bediening der Geneesmiddelen en zorgvuldige oppassing der lijders waarborgt. (41393)

Paramaribo, den 29 November 1841.

BOYD MAC DONALD & Co.

bieden aan te koop, tegen zeer *billijke prijzen* voor *CONTANT*, om verkooprekening te sluiten, als:

Fijne Rynsche WIJNEN, bestaande in: LAUBENHEIMER, NIERENSTEINER, GEISENHEIMER en HOCHHEIMER, *extra* CHAMPAGNE- en CASPERONE WIJNEN, GENEVER in groote en kleine kelders, VRUGTEN op BRANDEWIJN en in SIROPEN, GORT, SAUCIJSJES, ROLPENS, STEENKOLEN in Ruimpuncheons, STEENEN, KALK en CEMENT, *NEGER WOLLE DEKENS*, &c. (41389)

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellee. — Sluit 30 November.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Maria Frederica, Kapt. Klaas Boes de Weerd. — Adres bij Gebroeders Reiss.

Het gekoperd Schooner Brikschip van Speijk, Kapt D. Visser. — Adres bij J. L. Gellee. — Sluit 30 November.

Het Schoener Kofschip Koning Willem, Kapt. L. H. Singer. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Paramaribo, Kapt. J. C. Topper. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 6 December e. k.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Wilhelmina, Kapt. Johan Nielsen Klint. — Adres bij C. J. IJzer.

Het Nederlandsch Kofschip Ida Cornelia, Kapt. F. W. Schenk. — Adres bij Lammit en Scheffer.

Naar Rotterdam:

Het Nederlandsch Kofschip Hagmania, Kapt. B. J. Zondervan. — Adres bij J. M. Samson. — Sluit medio December.

Ter Drukkerij van Fuchs & Camps.